

ved ovennævnte Bestemmelse er indrømmet navngiven Redaktør og Redaktionssekretær, praktisk talt intet betyder, naar enhver anden Medarbejder, Sætter, Korrektør o. s. v., som uundgaaeligt ved et større Blad vil vide Besked om, hvem den virkelige Forfatter er, kan tilpligtes at afgive Vidneforklaring til Oplysning om, hvem Forfatteren er. Om Hjemmelsmanden til en offentlig Meddelelse, for hvilken navngiven Forfatter lovmæssig bærer Ansvar, bør der overhovedet ikke kunne afæskes Vidnesbyrd.

Efter § 810 maa offentlig Gengivelse af, hvad der forhandles i Retsmøder under Efterforskningen, ikke finde Sted. Overtrædelse heraf straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.

Dette Forbud hænger formentlig sammen med, at Retsmøder under Efterforskningen ikke er offentlige. I Overensstemmelse med den vigtige Grundsætning om Strafferetsplejens Offentlighed maa det principielt kræves, at alle Retsmøder er offentlige, saa det er tilladt Pressen at bringe Meddelelser derfra. I Retsmøder bør i Almindelighed intet kunne foregaa, som ikke maa komme til Offentlighedens Kundskab, og navnlig er dette paakrævet paa Sagens forberedende Trin. I hvert Fald forekommer det os uheldigt ved strenge Straffebestemmelser at tvinge Pressen til Tavshed om mulige Misbrug, som maatte foregaa i lukkede Retsmøder. Det betydningsfulde Værn for den mulig uberettiget sigtede, som Offentlighedens Kontrol er, vil derved gaa tabt, ligesom man ved en Ordning som den her omhandlede aabner Døren for en uheldig Udvikling i Retning af, at Tyngdepunktet i enhver Sags Behandling mere og mere lægges over i det for Offentlighedens Kontrol fritagne Efterforskningsstadium, en Udvikling, man under lignende Vilkaar vistnok allerede kan spore i andre Lande. Bestemmelserne burde da formentlig formes saaledes, at offentlig Gengivelse af, hvad der forhandles i de under Efterforskningen forefaldende Retsmøder, kun er forbudt i de Tilfælde, hvor Retten bestemmer dette med Angivelse af særlige Grunde derfor.

Pressen som Offentlighedens Repræsentant maa ogsaa være i højeste Grad utilfreds med det Indgreb i dens Frihed, den vil være udsat for ved Bestemmelserne i § 1017, dels ved det rent objektive Kriterium, der har fundet sit Udtryk i Ordene „bevislig urigtige Meddelelser“, dels ved den Fare for vilkaarlig og uensartet Fortolkning, der navnlig i en politisk bevæget Tid kan finde Sted af Bestemmelsen om Straf for den, der gør en Straffesag, der endnu ikke er endelig afgjort eller bortfaldet, til Genstand for Drøftelse, naar denne „efter sin Karakter“ er egnet til at vanskeliggøre Sagens Oplysning eller til at lægge Hindringer i Vejen for en uhildet Afgørelse af den.

Hvad er „bevislig urigtige Meddelelser“? Er det kun Meddelelser, som bevislig i Hovedsagen og helt igennem er urigtige, eller er det ogsaa Meddelelser, som blot i et eller andet underordnet Punkt rummer en bevislig Ukorrekthed? Navnlig i det sidste Tilfælde vil det paa Grund af det forcerede Tempo, hvori moderne Pressearbejde nødvendigvis maa udføres, meget hyppigt være umuligt for Pressen, selv med den bedste Villie, at sikre sig mod at blive ramt af Bøder eller Fængselsstraf i Henhold til denne Bestemmelse. Men Hovedfejlen ligger dog, som nævnt, i Bestemmelsens objektive Karakter. Den burde formentlig ændres i subjektiv Retning efter den Grundsætning, at den, der i sit lovlige Kald handler i god Tro, ikke rammes af Straf, hvilket maaske kunde udtrykkes ved, at det i Stedet for „bevislig urigtige Meddelelser“ hed „bevidst urigtige Meddelelser“. De følgende Udtryk: „efter sin Karakter“ og „egnet til“, vil i mange Tilfælde kunne gøre det praktisk talt umuligt for Pressen at beskæftige sig med en offentlig Straffesag, idet et Blad aldrig vil kunne skønne sikkert over, hvilke Meddelelser der „efter deres Karakter“ vil være „egnet“ til at vanskeliggøre Sagens Oplysning eller lægge Hindringer i Vejen for en uhildet Afgørelse af den. Pressen vil nemlig være i alt for høj Grad afhængig af et Dommer-skøn, der navnlig i Brydningstider ikke kan ventes at være tilstrækkelig objektivt.

I Henhold til foranstaaende anmoder Andragerne Regering og Rigsdag om at ville tage de her paapegede Momenter under Overvejelse og gennemføre de ønskede Ændringer, inden Retsplejereformen træder ud i Livet, og der maaske har udviklet sig en daarlig Praksis, idet de paapegede Ændringer formentlig vil kunne gennemføres, uden at der gøres Indgreb i Lovens System, og uden at dens Udførelse i Livet sinkes.

Udvalget gør ikke Indstilling.